

[Gunnar Fog-Petersen.]

paa det hidtil gældende Princip eller blot en Udvidelse af de Undtagelser, som i Forvejen gælder inden for Princippet Omraade. Det skal jeg ikke spille mange Ord paa. Naar den højtærede Justitsminister siger om Tilføjelsen til § 760, at den for ham ikke er noget Kabinetsspørgsmaal, glæder det mig som Modstander af denne Paragraf, thi jeg ser hellere Paragraffen forsvinde end Justitsministeren. Hvad angaar den sidste Del af § 30, hører den til det, som vi kan drøfte.

Justitsministeren nævnte her fra Talerstolen en hel Del af, hvad Retsplejeudvalget havde tilskrevet ham. Jeg beklager for saa vidt, at man ikke har haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med Retsplejeudvalgets Bemærkninger, inden man tager Stilling til Lovforslaget ved første Behandling; de kunde i og for sig godt have været sat ind i Bemærkningerne til Lovforslaget. Men nu faar vi altsaa Lejlighed til at se dem i Udvalget, og saa kan vi jo se dem i Forhold til de enkelte Paragraffer.

Jeg skal ikke blande mig i, hvorvidt de Anførsler, der er gjort, har svaret til de paa-gældende Paragraffer eller ikke, det har jeg heller ikke forsøgt at kontrollere, men naar den højtærede Justitsminister med Hensyn til § 1017 a, 2det Stykke, bebrejdede mig Mangel paa Loyalitet ved min Omtale af denne Paragraf, vil jeg gerne gøre en ganske kort Bemærkning til den højtærede Minister. Jeg vil sige til Ministeren, som den tidligere Folketingsmand J. C. Christensen engang sagde til daværende Finansminister Edvard Brandes: Jeg sætter større Pris paa den højtærede Minister, end den højtærede Minister selv tror. Saa-dan sagde J. C. Christensen ved den Lejlighed, og det siger jeg her. Men jeg vil dog tilføje, at den Kærlighed, jeg har til den højtærede Minister, er ikke som den, Paulus omtaler: at den bærer alt og taaler alt. Den kan i alt Fald ikke taale, at den højtærede Justitsminister bebrejder mig Illoyalitet, fordi jeg ved at omtale en Paragraf nøjes med at nævne et Par Ord af Paragraffen for derved at henvise til, hvad det er for en Paragraf, det drejer sig om, i Stedet for at staa her paa Talerstolen og læse hele Paragraffen op til ingen Verdens Nytte, da baade den højtærede Minister og jeg og Presselogen og samtlige Tingets Medlemmer kender Paragraffen ud og ind. Jeg kan, naar jeg bliver beskyldt for Illoyalitet i denne Forbindelse, bebrejde mig selv, at jeg ikke har taget

tilstrækkeligt Hensyn til en Mentalitet, der søger en Illoyalitet i et saadant Forhold, og ikke været tilstrækkelig forsigtig over for den højtærede Justitsminister; men jeg tror, at ethvert Menneske, der tænker sig nogenlunde roligt om, vil give mig Ret i, at der ikke var Skygge af Holdpunkt for en saadan Bebrejdelse. I øvrigt er 2det Stykke i § 1017 a ogsaa en af de Bestemmelser i Lovforslaget, hvorom der kan forhandles.

Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg havde sagt, at Bestemmelsen ikke kunde vedtages. Det sagde jeg ikke. Jeg sagde, at jeg ikke havde nogen stor Tro til, at den kunde vedtages, men jeg bøjer mig altid for Argumenter. De Argumenter, der hidtil er fremført, har ikke overbevist mig om dens Nødvendighed, men jeg vil aldrig stille mig saaledes, hvis jeg faar tilstrækkelig stærke Argumenter, at jeg da ikke skulde tage Hensyn dertil.

Dernæst vil jeg gerne gøre en lille Bemærkning med Hensyn til et Spørgsmaal, som er blevet rejst her. Jeg har ikke hørt, hvorledes det overhovedet kom ind i Debatten, det er undgaaet min Opmærksomhed; det er Spørgsmaalet om Politiets Ret til at aflytte Telefonsamtaler. Om det specielle, der foreliggger, er jeg afskaaret fra at udtale mig, da jeg ikke kender noget dertil, og jeg vil gerne afvente, hvad det højtærede Minister har at sige derom. Men da nu Foranledningen er givet her, og jeg ikke ved, om jeg ønsker Ordet mere under denne Debat, kan jeg ikke lade en Debat, der er rejst om dette Spørgsmaal, passere uden at udtale min Mening derom. Der findes en Bog, som har været meget læst i disse Aar, og som, saa vidt jeg husker, har til Titel: „Den Slags Ting sker ikke hos os“. Det gaar jeg rigtignok ogsaa ud fra, at det ikke gør. Uden at kende det allermindste til Sagen vil jeg udtale som en ganske sikker Formodning eller en Vished, hvorom der ikke er den mindste Tvivl hos mig, at Politiet naturligvis ikke har og ikke kan faa en Ret, hvorved det kan aflytte en Telefonsamtale mellem den højtærede Formand og mig eller mellem den højtærede Formand og Justitsministeren. Det gaar jeg ud fra som ganske givet. Naar der er Tale om, at Politiet maaske i visse Tilfælde kan aflytte Telefonsamtaler — jeg ved ikke, hvornaar det kan ske, og om det er sket —, er jeg i hvert Fald paa det rene med, at der maa foreligge Grunde derfor, som ikke paa noget Punkt angriber